

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Veronikou Křesťanovou, Dr. ve věci žalobce: **OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o.s.**, IČ: 63839997, se sídlem v Praze 6, Čs. armády 20, zast. JUDr. Alešem Klechem, LL.M., advokátem, se sídlem v Ostravě, Poděbradova 2738/16, PSČ 702 00, proti žalovanému: **AVE a.s.**, IČ 00505641, se sídlem v Praze 5, Pod Barvířkou 6/747, PSČ 150 00, zast. JUDr. Jirím Kubátem, advokátem, se sídlem v Praze 2, Belgická 23, **o zaplacení částky 1.444.670,- Kč s přísl.**,

t a k t o:

- I.** Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci částku ve výši 323.426,64 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,05 % p.a. od 16. 4. 2013 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** V rozsahu žalobního návrhu, aby žalovaný zaplatil žalobci částku ve výši 1.121.333,36 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,05 % p.a. od 16. 4. 2013 do zaplacení se žaloba z a m í t á .
- III.** Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku ve výši 86.593,80 Kč k rukám zástupce žalovaného JUDr. Jiřího Kubáta, advokáta do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce, jakožto kolektivní správce dle ust. § 97 odst. 1 autorského zákona pro práva k dílům hudebním s textem či bez textu a jako osoba pověřená zastupováním dle ust. § 97 odst. 5 písm. b) autorského zákona kolektivním správcem DILIA – divadelní, literární, audiovizuální agentura, o.s. (DILIA), se domáhal na žalovaném žalobou došlou soudu dne

30. 4. 2012 zaplacení částky 1.444.670,- Kč s přísl., a to jako dlužného bezdůvodného obohacení v souvislosti s neoprávněným provozováním rozhlasového a televizního vysílání na hotelových pokojích v ubytovacích zařízeních provozovaných žalovaným s tím, že žalobce je ve vztahu k provozování televizního vysílání pověřen zastupováním dle ust. § 97 odst. 5 písm. b) autorského zákona i kolektivním správcem Ochranná organizace autorská – Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, o.s. (OOA-S), avšak není již oprávněn na základě dohody s uvedeným kolektivním správcem z roku 2012 soudně vymáhat nároky z bezdůvodného obohacení na základě výzev vystavených po 1. 1. 2013, což se týká i předmětné věci, proto se žalobce za OOA-S bezdůvodného obohacení v předmětné věci nedomáhal. Žalobce žalobou tvrdil, že žalovaný v dále vymezených 15 ubytovacích zařízeních provozoval v rozhodném období od dubna 2010 do prosince 2011 neoprávněně televizní vysílání prostřednictvím televizorů umístěných na hotelových pokojích a v rozhodném období od ledna 2012 do března 2013 pak provozoval neoprávněně současně i rozhlasové vysílání, když televizory umístěné na pokojích byly způsobilé i k příjmu rozhlasového vysílání. Konkrétně se žaloba týkala těchto 15 pražských hotelů/rezidencí: Waldstein (Valdštejnské nám.), Denisa (Národní obrany 33), Mucha (Sokolovská 26), Grand (Roháčova 141), Bílý Lev (Cimburkova 20), Seifert (Koněvova 8), Monastery Garden (Strahovské nádvoří 13), Aida (Kubišova 23), Clementin (Seminářská 176), U Tří čápů (Tomášská 20), U Červeného lva (Nerudova 41), Zlatá hvězda (Nerudova 48), Biskupský dům (Dražického nám.), Taurus - Tríska (Vinohradská 137) a Teatrino (Bořivojova 53). Žalobce tvrdil, že pro žalobce, DILIA a OOA-S činila obvyklá měsíční odměna bez DPH rozhodná pro výši bezdůvodného obohacení za provozování televizního vysílání na hotelovém pokoji v roce 2010 celkem částku ve výši 33,41 Kč a v roce 2011 pak částku ve výši 40,09 Kč. Pro roky 2012 a 2013 měl žalobce stanovenu jednu souhrnnou odměnu za provozování rozhlasového a televizního vysílání prostřednictvím televizoru způsobilého obojího příjmu na hotelových pokojích. Podle žaloby činila tato souhrnná měsíční odměna bez DPH rozhodná pro výši bezdůvodného obohacení za provozování vysílání na hotelovém pokoji v roce 2012 částku ve výši 61,63 Kč a v roce 2013 částku ve výši 67,50 Kč. K výzvě soudu pak žalobce doplnil tvrzení, že tzv. snížená sazba licenční odměny pro rok 2012 souhrnně činila 41,09 Kč a pro rok 2013 pak 45,- Kč. Ve vztahu k televiznímu vysílání z této částky připadalo v roce 2012 30,74 Kč a v roce 2013 pak 33,75 Kč, ve vztahu k rozhlasovému vysílání pak v roce 2012 konkrétně 10,35 Kč a v roce 2013 konkrétně 11,25 Kč. Pokud jde o rozhodné období a počet televizorů na pokojích v jednotlivých ubytovacích zařízeních, pak žalobce se ve vztahu k hotelu Waldstein domáhal bezdůvodného obohacení za období od 1. 4. 2010 do 31. 3. 2013 (dále jen „Období“) a tvrdil 36 televizorů na hotelových pokojích, ve vztahu k hotelu Denisa za Období a 43 televizorů na pokojích, ve vztahu k hotelu Mucha za Období a 39 televizorů na pokojích; k hotelu Grand za období jen od 1. 4. 2010 do 30. 11. 2011 a 28 televizorů na pokojích, k hotelu Bílý lev za Období a 23 televizorů na pokojích, k hotelu Seifert za Období a 30 televizorů na pokojích, k hotelu Monastery Garden za Období a 12 televizorů na pokojích, resp. pro leden až březen 2013 ve vztahu k 13 televizorům na pokojích, k hotelu Aida za Období a 47 televizorů na pokojích, resp. pro leden až březen 2013 ve vztahu k 49 televizorům na pokojích, k hotelu Clementin za Období a 9 televizorů na pokojích, k hotelu U Tří čápů pak jen pro období až od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2013 a 20 televizorů na pokojích, k hotelu U Červeného lva pro posledně uvedené období a 11 televizorů na pokojích, k hotelu Zlatá hvězda pro posledně uvedené období a 26 televizorů na pokojích, ve vztahu k hotelu Biskupský dům pro posledně uvedené období a 42 televizorů na pokojích, resp. pro leden až březen 2013 ve vztahu k 45 televizorům na pokojích, k hotelu Taurus pak jen pro období až od 1. 11. 2011 do 31. 3. 2013 a 57 televizorů na pokojích a ve vztahu k hotelu Teatrino jen pro období až od 1. 12. 2011 do 31. 3. 2013 a 73 televizorů na pokojích. Žalobce tvrdil výši bezdůvodného obohacení vždy na

bázi dvojnásobku výše obvyklé vč. DPH, a to vždy pro jednotlivý kalendářní rok a jednotlivé ubytovací zařízení [počet měsíců x počet pokojů x obvyklá odměna ve výši základní sazby x sazba DPH v rozhodném období – minus podíl OOA-S]. Celková obvyklá odměna vč. DPH podle žaloby tak činila 722.335,- Kč a požadované bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku dle ustanovení § 40 odst. 4 autorského zákona pak 1.444.670,- Kč. K obsazenosti pokojů žalobce nepřihlížel, když tuto okolnost nepovažoval pro výši bezdůvodného obohacení za rozhodnou. Žalobce žalovaného vyzval k vydání požadovaného bezdůvodného obohacení předžalobní výzvou ze dne 3. 4. 2014, žalovaný na jejím základě neplnil, proto se žalobce domáhal i zákonného úroku z prodlení ve výši 7,05 % od 16. 4. 2013 do zaplacení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že uplatněný nárok neuznává. Poukázal na ustanovení § 101 odst. 11 autorského zákona a na svou výzvu ze dne 4. 1. 2011, kterou vyzval všech pět dotčených kolektivních správců (žalobce, DILIA, OOA-S, Intergram a OAZA), aby uzavřením jediné smlouvy pověřili společného zástupce, což se však nestalo, přestože žalovaný opakovaně vznesl požadavek na jedinou smlouvu. Žalovaný potvrdil, že žalobce (za sebe, DILIA a OOA-S) návrh předložil, ale k naplnění § 101 odst. 11 autorského zákona nedošlo, až pak v roce 2012 došlo ze strany kolektivních správců ke snaze ustanovit jako společného zástupce Intergram, ale žalobce ještě před zahájením vyjednávání pověření odvolal. Žalovaný poukázal na úpravu ustanovení § 100a autorského zákona a zpochybnil, že by zde vůbec mohly být podmínky pro bezdůvodné obohacení ve výši sankčního dvojnásobku obvyklé odměny podle ustanovení § 40 odst. 4 autorského zákona. Žalovaný tvrdil, že se snažil řádně a legálně dostat svým povinností z autorského zákona, avšak žalobce a ostatní kolektivní správci mu to neumožnili, poukázal i na svou snahu složit peněžité plnění do soudní úschovy, jakož i na zákonný limit odměn podle ustanovení § 23 autorského zákona a na jeho nedodržování ze strany žalobce a ostatních kolektivních správců, namítl nesprávnost výpočtu výše i z důvodu, že nepřihlíží k obsazenosti hotelových pokojů, a částečně zpochybnil i tvrzení o počtu hotelových pokojů jednotlivých zařízení a o osobě provozovatele v rozhodném období.

Ve věci se konalo **jednání** dne 10. 9. 2013 (protokol č.l. 139 až 143), které pokračovalo dne 17. 12. 2013 (protokol č.l. 312 až 315), dále jednání dne 25. 3. 2014 (protokol č.l. 362 až 363) a dne 29. 4. 2014 (protokol č.l. 370-372); při posledním jednání soud i rozhodl.

Soud provedl k **důkazu** tyto listiny: smlouva o pověření zastupováním ze dne 7. 12. 2007 mezi žalobcem a kolektivními správci DILIA a OOA-S vč. dodatku č. 1 z 3. 3. 2008, č. 2 z 12. 11. 2008, č. 3 z 21. 11. 2011, č. 4 ze dne 4. 9. 2012 a č. 5 ze dne 17. 12. 2012 (č.l. 19 – 25, dtto 89-95); úplný výpis z OR pro žalovaného (č.l. 26-32); sazebník U žalobce pro období roku 2010 (č.l. 32 vzadu -33); sazebník U žalobce pro rok 2011 (č.l. 34-35); sazebník U žalobce pro rok 2012 (č.l. 36-37); sazebník U žalobce pro rok 2013 (č.l. 38-39); výzva žalobce k vydání bezdůvodného obohacení ze dne 29. 3. 2013 (č.l. 40-45) – žalovaný činí nesporným, že tuto výzvu obdržel; záznam o kontrole v hotelu Waldstein dne 13. 10. 2011 (č.l. 46 vpředu); záznam o kontrole v hotelu Denisa dne 19. 10. 2011 (č.l. 46 vzadu); záznam o kontrole v hotelu Mucha dne 14. 10. 2011 (č.l. 47 vpředu); záznam o kontrole v hotelu Grand dne 17. 10. 2011 (č.l. 47 vzadu); záznam o kontrole v hotelu Bílý lev dne 14. 10. 2011 (č.l. 48 vpředu); záznam o kontrole v hotelu Seifert dne 17. 10. 2011 (č.l. 48 vzadu); záznam o kontrole v hotelu Monastery dne 13. 10. 2011 (č.l. 49 vpředu); záznam o kontrole v hotelu Aida dne 14. 10. 2011 (č.l. 49 vzadu); záznam o kontrole v hotelu Clementin (Old Town) dne 13. 10. 2011 (č.l. 50 vpředu); záznam o kontrole v hotelu THREE STORKS (mezi účastníky nesporný český název U Tří čápů) dne 13. 10. 2011 (č.l. 50 vzadu); záznam o kontrole

v hotelu Red Lion (mezi účastníky nesporný český název U Červeného Lva) dne 13. 10. 2011 (č.l. 51 vpředu); záznam o kontrole v hotelu Golden Star (mezi účastníky nesporný český název Zlatá hvězda) dne 13. 10. 2011 (č.l. 51 vzadu); záznam o kontrole v hotelu Bishop's House (mezi účastníky nesporný český název Biskupský dům I. a II.) dne 13. 10. 2011 (č.l. 52 vpředu); záznam o kontrole v hotelu Taurus dne 14. 10. 2011 (č.l. 52 vzadu); záznam o kontrole v hotelu Teatrino dne 13. 12. 2011 (č.l. 53 vpředu); žádost o svolení k užití v hotelu Clementin (Old Town) ze dne 25. 11. 2010 (č.l. 53 vzadu); internetová prezentace hotelu Waldstein (č.l. 54 vpředu), Denisa (č.l. 54 vzadu), Mucha (č.l. 55 vpředu), Grand (č.l. 55 vzadu), Bílý lev (č.l. 56 vpředu), Seifert (č.l. 56 vzadu), Monastery (č.l. 57 vpředu), Aida (č.l. 57 vzadu), Clementin/Old Town (č.l. 58), Three Storks/U Tří čápů (č.l. 59 vpředu), Red Lion/U červeného lva (č.l. 59 vzadu), Golden Star/Zlatá hvězda (č.l. 60 vpředu), Bishop's House/Biskupský dům II. (č.l. 60 vzadu), Taurus (č.l. 61 vpředu), Teatrino (č.l. 61 vzadu, 62 vpředu); výzva žalobce k vydání bezdůvodného obohacení ze dne 3. 4. 2013 (č.l. 62 vzadu - 64); dopis žalovaného kolektivním správcům ze dne 4. 1. 2011 (včetně podacího archu č.l. 79); přehled kolektivních správců z webu MKČR (č.l. 80); mailová korespondence žalobce a žalovaného z ledna 2011 (č.l. 81); dopis žalovaného žalobci ze dne 30. 5. 2011 (č.l. 82); dopis žalovaného zástupci žalobce ze dne 13. 8. 2012 (č.l. 83); dopis žalovaného žalobci ze dne 16. 1. 2012 (č.l. 112); dopis žalovaného žalobci ze dne 22. 4. 2013 (č.l. 84, dtto č.l. 85); dopis Intergramu žalovanému ze dne 15. 4. 2013 (č.l. 86); dopis žalobce Akcent Management s.r.o. ze dne 9. 6. 2011 (č.l. 87); pověření OSA, DILIA a OOA-S správcí Intergram ze dne 10. 12. 2012 (č.l. 96); dopis Intergramu žalovanému ze dne 28. 12. 2012 (č.l. 97); dopis žalobce žalovanému ze dne 31. 1. 2013 (č.l. 98 vpředu); poslední výzva žalobce k zaplacení ze dne 17. 4. 2013 (č.l. 98 vzadu); odpověď OS P5 k sp. zn. 59Sd 68/2011 (č.l. 105-106); ze spisu OS P5, sp. zn. 59Sd 68/2011 - návrh na zahájení řízení, usnesení k věcné příslušnosti, usnesení o zamítnutí návrhu, odvolání (č.l. 107-111); internetová archivní prezentace hotelu Waldstein (č.l. 116 až 117); internetová archivní prezentace hotelu Denisa (č.l. 119 až 121); výpis z živnostenského rejstříku pro žalovaného (č.l. 122 až 131); internetová archivní prezentace hotelu Grand (č.l. 132 až 133); internetová archivní prezentace hotelu U Tří čápů (č.l. 134 až 135); dopis kolektivního správce Intergram žalovanému u 29.11.2012 včetně přílohy a kopie dodejky (č.l. 136 až 138); návrh na uzavření licenční smlouvy provozovatele Institut Grand Hypokrates s.r.o. ze dne 15. 7. 2010 (č.l. 298 až 299); záznam o jednání/kontrole u výše uvedeného provozovatele dne 15. 7. 2010 a 12. 8. 2010 (č.l. 300 až 301); prezentace k hotelu Grand na www.hotel-grand.eu ze dne 20. 6. 2012 (č.l. 302); informace hotelu U Brány a hostelu Little Quarte (č.l. 165 až 166); odpověď Ministerstva kultury vč. příloh (č.l. 239 až 257, dtto 267 až 293); informace o činnosti vládního zmocněnce za rok 2006 v rozsahu, který se týká řízení č. 2005/4430 (č.l. 265 až 266); korespondence účastníků sporu č.l. 209 až 221; Údaje k obsazenosti (č.l. 222 až 223); Sněmovní tisk 289 (č.l. 225 až 226); Senátní tisk 196 (č.l. 227); Vládní návrh změny autorského zákona (č.l. 228 až 229); Usnesení výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu ze dne 16. 1. 2008 (č.l. 230 až 231); část stenoprotokolu z jednání Poslanecké sněmovny dne 29. 1. 2008 k novele autorského zákona (č.l. 232 až 233); Stenoprotokol z jednání Senátu (č.l. 234 až 235); Důvodová zpráva k vládnímu návrhu novely (č.l. 259 až 264); Stenoprotokol z 29. 1. 2008 z projednání vládní novely autorského zákona – plný rozsah (č.l. 303 až 308); Smlouva o pověření zastupováním mezi žalobcem a DILIA ze dne 23. 4. 2009 (č.l. 309 až 311); dopis Ing. P. M., jednatele Institut Grand Hypokrates, s.r.o. ze dne 3. 1. 2014 (č.l. 317) a ze dne 29. 1. 2014 (č.l. 333); e-mail žalobce ze dne 5. 2. 2014 (č.l. 353); výtisk z webu s údaji o Hotelu Grand ze dne 20. 10. 2010 (č.l. 321); smlouva o nájmu části nemovitosti mezi žalovaným a M. ze dne 30. 12. 2004 (č.l. 324); využívání ubytovací kapacity v období 27. 10. 2010-2. 11. 2010 (č.l. 325); zpráva odboru daní, poplatků a cen magistrátu hl. m. Prahy ze dne 27. 1. 2014 (č.l. 329); sdělení Intergramu ze dne 28. 1. 2013 (č.l. 332); rozsudek VS v Praze sp. zn. 3 Co 62/2004 (č.l. 340-

344); seznam větších hotelů (č.l. 345); sazebník žalobce pro rok 2001 až 2005 (č.l. 347, 354 až 360); dotaz žalobce na zahraniční kolektivní správce (přílohová obálka na č.l. 361); odpověď maďarského kolektivního správce (přílohová obálka na č.l. 361); odpověď francouzského kolektivního správce (přílohová obálka na č.l. 361); sazebník SOZA (přílohová obálka na č.l. 361); sazebník ZAiks (přílohová obálka na č.l. 361); odpověď rakouského kolektivního správce (přílohová obálka na č.l. 361); odpověď rumunského kolektivního správce (přílohová obálka na č.l. 361); informace o rumunském kolektivním správci (přílohová obálka na č.l. 361); sdělení OAZA (č.l. 349). Dále pak soud při jednání dne 25. 3. 2014 vyslechl jako svědka jednatele společnosti Institut Grand Hypokrates, s.r.o. P. M..

Na základě skutečností mezi účastníky nesporných, provedených důkazů a úředně známých skutečností soud zjistil dále popsany rozhodný **skutkový stav**. Jednotlivé důkazy soud hodnotil každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti, pokud se dále ve skutkových zjištěních na některý důkaz neodkazuje, soud takový důkaz pro zjištění skutkového stavu nepovažoval za podstatný/potřebný. Některé listiny jsou ve spisu duplicitně, proto se někdy odkazuje na dvojí č.l.

Žalobce je kolektivním správcem (mezi účastníky *nesporné*). Žalobce byl pověřen kolektivními správci DILIA a OOA-S k zastupování při výkonu kolektivní správy ve vztahu k provozování televizního vysílání s tím, že toto se ve vztahu k OOA-S již nevztahuje na vymáhání nároků na základě výzev k vydání bezdůvodného obohacení vystavených po 31. 12. 2012 (*smlouva ze dne 7. 12. 2017 vč. dodatků: č.l. 19-25, dtto č.l. 89-95*). Žalobce byl pověřen kolektivním správcem DILIA k zastupování při výkonu kolektivní správy ve vztahu k provozování rozhlasového vysílání (*smlouva ze dne 23. 4. 2009 – č.l. 309-311*).

Žalovaný je akciovou společností existující od 25. 4. 1990 a podnikající mj. v oblasti ubytovacích služeb (*výpis z OR – č.l. 26-32, výpis ze ŽR – č.l. 122-131*).

V České republice působí šest kolektivních správců: žalobce, DILIA, OOA-S, Intergram (celý název: INTERGRAM – nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů o.s.), OAZA (Ochranná asociace zvukařů – autorů, OAZA) a Gestor (Občanské sdružení Gestor – ochranný svaz autorský) – *údaje z webu Ministerstva kultury (č.l. 80)*. Na poli provozování televizního vysílání působí všichni s výjimkou kolektivního správce Gestor, na poli provozování rozhlasového vysílání pak ještě bez OOA-S (*soudu známo z úřední činnosti, zpráva Ministerstva kultury ze dne 13. 12. 2013 - č.l. 240-257, dtto 267-293*).

Skutková zjištění týkající se provozovaných ubytovacích zařízení, počtu televizorů na pokojích a obsazenosti byla učiněna v převážné většině na základě nesporných tvrzení a jsou strukturovaně shrnuta v tabulkách na str. 16 a 17 rozsudku. Spornou v tomto směru zůstala nepatrná menšina tvrzení. Konkrétně 28 televizorů v hotelu Grand v období od listopadu 2010 do listopadu 2011, žalovaný tvrdil, že v tomto období hotel neprovozoval, hotel procházel rekonstrukcí. Ve vztahu k hotelu U Červeného lva zůstaly sporné 3 televizory pro celé období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2013. Ve vztahu k hotelům Monastery Garden a Aida zůstalo sporné tvrzené navýšení od ledna 2013, v prvním případě o 1 televizor a v druhém o 2, žalovaný tvrdil, že k navýšení nedošlo, dále zůstalo sporným 16 televizorů v Biskupském domě (II), a to pro období od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012 a pro období od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2013 pak ještě o 3 více, kdy žalovaný tvrdil, že od července 2012 provozoval již jen Biskupský dům I s 26 televizory. Údaje o obsazenosti jednotlivých ubytovacích zařízení účastníci učinili v

plném rozsahu nespornými s tím, že žalobce setrval na právním názoru, že pro výši nároku na vydání bezdůvodného obohacení obsazenost nemá vliv.

Soud vzal za prokázání obranu žalovaného, že hotel Grand byl od listopadu 2010 v rekonstrukci a žalovaný jej pak již neprovozoval. Podle soudu je ukončení činnosti k 31. 10. 2010 věrohodně prokázáno kumulací několika důkazů, prokazuje je výpis žalovaného z živnostenského rejstříku (č.l. 126), stejně tak oznámení společnosti Institut Grand Hypokrates, s.r.o. (č.l. 300), jakož i obsah SW evidence pobytů v hotelu na přelomu října a listopadu 2010 (č.l. 325) a informace odboru daní, poplatků a cen magistrátu hl.m. Prahy ze dne 27. 1. 2014 (č.l. 329). Pokud jde o důkazy žalobce, pak protokol o kontrole z č.l. 47 ze dne 17. 10. 2011 soud nevyhodnotil jako věrohodný, když chybí podpis osoby přítomné kontrole, především pak dle soudu nebyla ani předmětem zjišťování osoba provozovatele, zdá se, že se jednalo o předvyplněné údaje podle minulých zjištění. Výtisk z webových stránek hotelu Grand z roku 2013 (č.l. 55), který uvádí jako kontaktní e-mail doménu avehotels.cz, také neprokazuje sporné tvrzení o provozování hotelu Grand v době od listopadu 2010 do listopadu 2011, stejně tak výtisk obsahu stránek z 16. 8. 2009 (č.l. 132), z 20. 6. 2012 (č.l. 302), z 20. 10. 2010 (č.l. 321) a pak ani sdělení České televize (č.l. 150-153, 156), které hotel Grand vůbec neviduje mezi provozovny, na což poukázal i sám žalobce ve svém vyjádření (č.l. 163). Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaný a společnost Institut Grand Hypokrates, s.r.o. v minulosti spolupracovali při provozování hotelu Grand, jednatel uvedené společnosti a jeho manželka dům s hotelem žalovanému pronajali *smlouvou ze dne 30. 12. 2004* (č.l. 324), a to do 31. 12. 2009, aniž by došlo k prodloužení dobu nájmu, stav užívání pokračoval na základě shodné vůle stran. Smlouva o nájmu zmiňuje existenci smlouvy mezi žalovaným a společností Institut Grand Hypokrates, s.r.o. o poskytování služeb, služby společnost poskytovala jménem žalovaného (výpověď P. M. – č.l. 362), spolupráce pak byla navázána i později v červnu 2012 (výpověď P. M. – č.l. 362). Pokud svědek (výpověď P. M. – č.l. 362) při své výpovědi trval na začátku rekonstrukce již v lednu 2010, přestože ostatní důkazy to popírají, má soud za to, že svědek si události již přesně nepamatoval. Ostatní důkazy ukončení provozu hotelu Grand ze strany žalovaného ke konci října 2010 dostatečně věrohodně prokazují. V kontextu s výše uvedeným, ale i koneckonců v kontextu jinak vstřícného přístupu žalovaného stran nesporných tvrzení v tomto směru, nemá soud důvod pochybovat o tom, že stav, kdy žalovaný hotel Grand neprovozoval trval až do konce žalovaného období, tj. do listopadu 2011. Jediný důkaz, který by mohl svědčit o opaku, je výše popsáný protokol o kontrole již z října 2011, který však soud nepovažuje za dostatečně věrohodný. V řízení tak žalobce neprokázal, že žalovaný v období od listopadu 2010 do listopadu 2011 provozoval zastupovaný repertoár prostřednictvím 28 televizorů na pokojích hotelu Grand. Po poučení soudu žalobce uvedl, že jiné důkazy než již provedené není schopen předložit.

Tvrzení žalobce o navýšení počtu televizorů v hotelích Monastery Garden a Aida (dříve Apollo) sám žalobce odůvodnil tím, že vycházelo z interních materiálů žalobce a že není schopen navýšení prokázat (č.l. 312). Navýšení nebylo prokázáno ani záznamy o kontrole v příslušných zařízeních (č.l. 49), výtisky webových stránek (č.l. 57), ale ani zprávou České televize (č.l. 150-153, 156), která neviduje televizory ve vztahu k provozovny, navíc ani ze záznamů České televize (jakékoli) navýšení od 1. 1. 2013 nevyplývá.

Pokud se jedná o hotel U Červeného lva (Red Lion), pak mezi účastníky bylo nesporných 8 televizorů po celé období do 1. 1. 2011 do 31. 3. 2013, žalobce tvrdil pro celé toto období o tři více. Žalobce k důkazu předložil záznam o kontrole ze dne 13. 10. 2011 (č.l. 51), který ale shodně s nespornými tvrzeními uvádí pouze 8 televizorů, nikoli 11, výtisk z webových

stránek (č.l. 59) počet pokojů neuvádí. Tvrzení, že by konkrétně v uvedeném hotelu bylo o 3 televizory více, tedy celkem 11, nelze dovodit ani ze zprávy České televize (č.l. 150-153, 156).

Ve vztahu k Biskupskému domu (I a II) nebylo prokázáno, že by od 1. 7. 2012 žalovaný ještě provozoval Biskupský dům II, ani nebylo prokázáno navýšení o 3 televizory od 1. 1. 2013. Naopak žalovaný předložil důkazy o změně provozovatele Biskupského domu II (č.l. 294, 295). V rozsahu 42 televizorů pro období od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2012 a v rozsahu 16 televizorů pro období od 1. 7. 2012 do 31. 3. 2013 byla tvrzení nesporná – v důsledku zjevné chyby v počtech (součtu) došlo ve vyhlášeném znění rozsudku k opominutí položek 3882,32 a 2386,18, tj. ve výši celkem 6.268,50 Kč, za 16 televizorů v Biskupském domu I v období od 1. 7. 2012 do 31. 3. 2013. Tuto otázku řeší **opravné usnesení**.

Mezi účastníky bylo nesporné i to, že ve vztahu k období let 2012 a 2013 byly televizory způsobilé i příjmu rozhlasového vysílání, jakož i to, že ve vztahu k provozování rozhlasového vysílání působí a v rozhodné období působili 4 kolektivní správci (žalobce, DILIA, Intergram a OAZA), ve vztahu k provozování televizního vysílání pak 5 kolektivních správců (žalobce, DILIA, OOA-S, Intergram a OAZA).

Ve vztahu k výši obvyklé odměny rozhodné pro výši bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 40 odst. 4 a § 100a autorského zákona soud zjistil:

Ve vztahu k roku 2010 z tehdy účinného *sazebníku U* (č.l. 32-33) vyplývá, že měsíční autorská odměna bez DPH za televizní přístroj na hotelovém pokoji činila **33,41 Kč** pro žalobce, DILIA a OOA-S. Sazebník ve vztahu k této odměně nerozlišoval odměnu dle sazby základní a snížené, znal jen jednu sazbu. Sazebník v poznámce výslovně uváděl: V případě rozhlasového a televizního přístroje je měsíční autorská odměna stanovena novelou AZ č. 168/2008 Sb. s platností od 19. 5. 2008 pro všechny kolektivní správce (KS) a to 50 % z koncesionářských poplatků za rozhlasový a televizní přístroj, tj. 22,50 Kč za rozhlasový přístroj a 67,50 Kč za televizní přístroj. Výše uvedený sazebník pak uvádí, že podíly pro kolektivní správce v případě televizních přístrojů činí 49,50 % Intergram a 49,50 % žalobce-DILIA-OOA-S, což je oněch 33,41 Kč. Podíl OOA-S vyplývá z příslušného sazebníku ve výši 17,55%. Sazebník byl sjednán s účinností od 19. 5. 2008, část k 1. 1. 2009 a část k 1. 1. 2010. Z textu sazebníku je zřejmé, že **ještě pro rok 2010 kolektivní správci vykládali ustanovení § 23 autorského zákona s limitací výše odměny tak, že limit se týká všech kolektivních správců**, nikoli jen kolektivních správců práv k autorským dílům.

Sazebník pro rok 2011 (č.l. 34-35) pak ve vztahu k televiznímu přístroji na hotelovém pokoji stanovil výši měsíční odměny bez DPH v základní sazbě ve výši 40,09 Kč a v snížené sazbě ve výši **26,73 Kč**. K výši odměny je připojena poznámka: V případě rozhlasového a televizního přístroje je měsíční autorská odměna stanovena podle novely AZ č. 168/2008 Sb. S platností od 19. 5. 2008 přísluší autorům (OSA+DILIA+OOA-S) odměna, která nesmí v úhrnu přesáhnout 50 % koncesionářských poplatků za rozhlasový a televizní přístroj tj. 22,50 Kč za rozhlasový přístroj a 67,50 Kč za televizní přístroj (§ 23 AZ č. 121/2000 Sb. v platném znění). Je zjevné, že zde **nastal odklon od původního výkladu limitu** v tom směru, že se týká jen autorů, tedy již nikoli všech kolektivních správců. Podíl OOA-S vyplývá příslušného sazebníku ve výši 17,55%. **Základní sazba** je vysvětlena jako sazba obvyklé autorské odměny, která bude užita v návrhu licenční smlouvy pro výpočet autorské odměny ve všech případech provozování hudebních děl, kdy nebudou splněny podmínky pro výpočet dle snížené sazby. **Snížená sazba** se pak podle sazebníku použije tam, a) kde provozovatel

požádal o uzavření licenční smlouvy před zahájením veřejného provozování děl nebo během prvních 30 dnů od zahájení provozování, sám bez předchozího jednání s regionálním zástupcem, b) kde provozovatel do 30 dnů od ukončení platnosti licenční smlouvy na předchozí období požádal žalobce o uzavření nové licenční smlouvy na období pokračujícího provozování děl, c) provozovatel v době vystavení návrhu na uzavření licenční smlouvy – žádosti nemá vůči žalobci závazky po lhůtě splatnosti ani žalobce neneviduje jiné dosud nesplněné povinnosti vzniklé provozovateli z užití děl.

Sazebník pro rok 2012 (č.l. 36-37) pak ve vztahu televiznímu přístroji způsobilému i k příjmu rozhlasového vysílání na hotelovém pokoji stanovil výši měsíční odměny v základní sazbě ve výši 61,63 Kč a ve snížené sazbě ve výši **41,09 Kč**. K výši odměny je připojena identická poznámka k regulaci výše autorským zákonem jako v sazebníku pro rok 2011. Ze sazebníku nevyplývá rozdělení této odměny na odměnu za provozování rozhlasového a televizního vysílání. Podíl OOA-S na odměně za provozování televizního vysílání vyplývá z příslušného sazebníku ve výši 17,55%. Základní sazba a snížená sazba jsou vysvětleny jako v sazebníku pro rok 2011. Tvrzení žalobce, že z tzv. snížené licenční odměny pro rok 2012 bylo ve vztahu k televiznímu vysílání 30,74 Kč a ve vztahu k rozhlasovému vysílání 10,35 Kč, žalovaný nespороval.

Sazebník pro rok 2013 (č.l. 38-39) pak ve vztahu k televiznímu přístroji způsobilému i k příjmu rozhlasového vysílání na hotelovém pokoji stanovil výši měsíční odměny v základní sazbě ve výši 67,50 Kč a ve snížené sazbě ve výši **45,- Kč**. K výši odměny je připojena identická poznámka k regulaci výše autorským zákonem jako v sazebníku pro rok 2011. Ze sazebníku nevyplývá rozdělení této odměny na odměnu za provozování rozhlasového a televizního vysílání. Podíl OOA-S na odměně za provozování televizního vysílání vyplývá z příslušného sazebníku ve výši 17,55%. Základní sazba a snížená sazba jsou vysvětleny jako v sazebníku pro rok 2011. Tvrzení žalobce, že z tzv. snížené licenční odměny pro rok 2013 bylo ve vztahu k televiznímu vysílání 33,75 Kč a ve vztahu k rozhlasovému vysílání 11,25 Kč, žalovaný nespороval.

Žalovaný *dopisem ze dne 4. 1. 2011* odeslaným dne 5. 1. 2011 (č.l. 79 vč. podacího archu) vyzval pět kolektivních správců (žalobce, DILIA, OOA-S, Intergram a OAZA) postupem podle ustanovení § 101 odst. 11 autorského zákona, aby pověřili společného zástupce k uzavření jediné smlouvy. Žalovaný průběžně opakoval požadavek na společného zástupce (č.l. 81, 82, 83, 84, 85, 112). *Dopisem ze dne 9. 6. 2011* (č.l. 87) žalobce informoval žalovaného, že k pověření nedošlo, k uzavření jediné smlouvy také ne, proto jednotliví kolektivní správci postupují sami, poukázal na to, že neuzavřením smlouvy nezanikají nároky na autorskou odměnu, resp. bezdůvodné obohacení, byť jen ve výši jednonásobku s tím, že byl citován komentář autorů I. Telec a P. Tůma. Dne 10. 12. 2012 žalobce za sebe, DILIA a OOA-S pověřil kolektivního správce Intergram k udělení souhlasu k užití předmětů ochrany za (již uplynulé!) roky 2010 a 2011 (*plná moc ze dne 10. 12. 2013 – č.l. 96*), ve vztahu k tomuto období Intergram ještě nebyl pověřen kolektivním správcem OAZA (č.l. 349). *Dopisem ze dne 29. 11. 2012* vyzval Intergram žalovaného k zaslání podkladů pro vypracování smluv (č.l. 138), *dopisem ze dne 28. 12. 2012* pak Intergram zaslal kopie plných mocí a urgoval poskytnutí potřebných údajů (č.l. 97), *dopisem ze dne 31. 1. 2013* žalobce poukázal na pověření Intergramu a vyzval žalovaného k součinnosti stran potřebných údajů (č.l. 98), pověření Intergramu bylo pak v dubnu 2013 již zase ukončeno (č.l. 86). Žalovaný se návrhem ze dne 31. 1. 2011 u Městského soudu v Praze domáhal *přijetí peněžité částky do soudní úschovy* s odvoláním na nečinnost kolektivních správců ani na výzvu ze dne 4. 1. 2011, po vyřešení otázky věcné příslušnosti o návrhu rozhodl Obvodní soud pro Prahu 5

usnesením ze dne 21. 2. 2013, č.j. 59Sd 68/2011-10 a návrh zamítl, neboť částka, která by měla být přijata do úschovy nebyla uvedena, což je podmínkou pro vyhovění, žalovaný se odvolal (č.l. 106-111) a jak je soudu z úřední činnosti známo, Městský soud v Praze jako soud odvolací zamítavé rozhodnutí soudu I. stupně usnesením ze dne 30. 9. 2013, č.j. 24Co 186/2013-24 potvrdil.

Žalobce žalovaného vyzval k vydání bezdůvodného obohacení předžalobní výzvou ze dne 29. 3. 2013 (odeslanou dne 8. 4. 2013), kterou stanovil splatnost 15. 4. 2013 (č.l. 62-64), tzv. poslední výzvu dopisem ze dne 17. 4. 2013 žalobce odeslal žalovanému dne 18. 4. 2013 (č.l. 99).

S účinností od 19. 5. 2008 ustanovení § 23 věta druhá autorského zákona limituje výši odměny za provozování rozhlasového a televizního vysílání na hotelových pokojích. Ustanovení zní: „Za zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním, jsou-li tyto přístroje umístěny v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami, přísluší autorům odměna, která v úhrnu za všechny kolektivní správce nesmí přesáhnout 50 % výše poplatku za jeden přístroj stanovenou zvláštním zákonem.“ Zvláštním zákonem je dle poznámky pod čarou zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, který výši koncesionářského poplatku ve vztahu k televizoru stanoví částkou 135,- Kč a ve vztahu k rozhlasovému přijímači částku 45,- Kč. Věc byla v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky projednávána v rámci novely autorského zákona jako tisk 289 funkčního období 2006-2010, Senát návrh projednával jako tisk 196 a vrátil jej s pozměňovacími návrhy, Sněmovna však setrvala na svém původním návrhu a zákon tak byl dne 22. 4. 2008 schválen, následně podepsán prezidentem i premiérem a publikován ve Sbírce zákonů 53 pod číslem 168/2008 Sb. (*údaje o sněmovním tisku 289 z www.psp.cz – č.l. 191, 225-226 a senátním tisku 289 – č.l. 192, 227*). Předmětná novela autorského zákona byla projednávána jako vládní návrh, avšak s tím, že inkriminované ustanovení vzešlo až z poslaneckých pozměňovacích návrhů. Výbor pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu k vládnímu návrhu přijal doporučení Poslanecké sněmovně s pozměňovacím návrhem, který měl zavést limitaci licenční odměny s tím však, že oproti nakonec schválenému znění výbor navrhoval limitaci (celým) koncesionářským poplatkem, snížení limitu na 50 % pak navrhl v plénu při druhém čtení dne 29. 1. 2008 poslanec J. P. (*č.l. 192-194, 228-233*), v Senátu proti uvedenému zastropování vystoupil senátor J. Z., problematičnost zmínil i ministr kultury (*č.l. 195-198, 234-238*). Důvodová zpráva k vládnímu návrhu (*č.l. 259-264*) sice o limitaci odměny nehovoří, avšak v části I. bod 7 se v rámci předpokládaných ekonomických dopadů zabývá v té době aktuální výší odměn za provozování televizního vysílání na hotelových pokojích, kdy zmiňuje, že jde o 50,- Kč pro žalobce, 60,- Kč pro DILIA a OOA-S a 84,- Kč pro Intergram (OAZA se pomíjí), dále uvádí, že při plné obsazenosti pak odměna činí celkem 194,- Kč a při průměrné obsazenosti 50 % pak 97,- Kč/1 televizor/měsíc (tj. i zde je zmínka, že se k obsazenosti přihlíží). Poslanec P. k svému pozměňovacímu návrhu, aby limit odměny byl 50 % koncesionářských poplatků, uvedl toto: „Dovolte mi krátké odůvodnění. Každá právnická osoba za přijímač platí koncesionářský poplatek. Návrh výboru de facto znamená, že by určitá skupina právnických osob, tedy hoteliéři, platila za každý přijímač dvojnásobný koncesionářský poplatek. Vzhledem k tomu, že ve vysílání je obsaženo zhruba 50 % autorských děl, navrhuji úměrně snížit autorský poplatek na 50 % koncesionářského poplatku maximálně.“ Z uvedeného je zcela zjevný úmysl zákonodárce limitovat celkovou licenční odměnu vybíranou všemi kolektivními správci polovinou koncesionářského poplatku, výklad, že tento limit se vztahuje jen na odměnu autorů a že pro nositele souvisejících práv platí limit samostatně je očividným

překroucením úmyslu zákonodárce, navíc i jazykově je limit zcela jasně dán pro všechny kolektivní správce (srov. „v úhrnu za všechny kolektivní správce“). Je zjevné, že žalobce a ostatní kolektivní správci si po přijetí novely úmysl zákonodárce velmi dobře uvědomovali, proto také v prvním rozhodném sazebníku, který se vztahoval na období od 19. 5. 2008 do 31. 12. 2010 hovoří o limitu celkového objemu odměn (srov. sazebník č.l. 32-33). Výklad, že limit se vztahuje jen na autory (a související práva mají svůj vlastní, další limit), neobstojí ani v kontextu konceptu autorského zákona, kdy se poukazuje na ustanovení § 25 a § 104 autorského zákona, jeho přílohy autorského zákona a prováděcí vyhlášky č. 488/2006 Sb., je zjevné, že výše je legislativně řešena v hlavě první, která upravuje autorská díla, avšak – tam, kde je to relevantní - jedná se o výši pro všechny dotčené nositele, tedy nejen autory. Ve vztahu k ustanovení § 23 autorského zákona bylo proti České republice vedeno řízení Evropské komise o porušení Smlouvy o fungování EU (infringement), které skončilo 28. 6. 2006, tj. netýkalo se ustanovení § 23 autorského zákona ve znění novely z roku 2008 (č.l. 241, 265-266), ve vztahu k tomuto znění takové řízení vedeno není.

Z výše citovaných sazebníků žalobce pro rozhodná období a sdělení Intergramu a OAZA (č.l. 332 a 349) soud zjistil, že měsíční odměna bez DPH v Kč za provozování televizního vysílání na hotelových pokojích činila v rozhodných obdobích:

rok	žalobce+DILIA+ OOAS	Intergram	OAZA	celkem
2010	33,41	33,41	13	79,82
2011	26,73	33,41	0,67	60,81
2012	30,74	33,41	4	68,15
2013	33,75	33,41	4	71,16

Zákonný limit 50 % koncesionářského poplatku ve výši 135,- Kč činil vždy 67,50 Kč. 3/5 z toho pak 40,50 Kč. Součet odměn tak s výjimkou roku 2011 vždy limit překračoval, avšak odměna dle sazebníku žalobce pro 3 kolektivní správce z 5 oprávněných ani v jednom případě nepřekročila 3/5 z celku.

Z výše citovaných sazebníků žalobce pro rozhodná období a ze sdělení Intergramu a OAZA (č.l. 332 a 349) soud zjistil, že měsíční odměna za provozování rozhlasového vysílání na hotelových pokojích prostřednictvím televizoru způsobilého příjmu rozhlasového vysílání činila v rozhodných obdobích bez DPH v Kč:

rok	žalobce+DILIA	Intergram	OAZA	celkem
2012	10,35	11,14	2	23,49
2013	11,25	11,14	2	24,39

Zákonný limit 50 % z koncesionářského poplatku ve výši 45,- Kč činil vždy: 22,50 Kč. 2/4 z toho pak 11,25 Kč. Součet odměn tak v obou případech limit překračoval, avšak odměna dle sazebníku žalobce pro 2 kolektivní správce ze 4 oprávněných ani v jednom případě nepřekročila 2/4 z celku.

Autorský zákon rozdělení limitu dle ustanovení § 23 věta druhá autorského zákona mezi dotčené kolektivní správce neupravuje, na rozdíl od odměn podle ustanovení § 23 aut. zákona, soud tak při posuzování vyšel z obecného ustanovení § 512 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), přičemž z provedení dokazování vyplynulo, že mezi všemi kolektivními správci nikdy nedošlo k dohodě, pokud pak žalobce, DILIA a OOA-

S, potažmo žalobce a DILIA k dohodě dospěli v mezích 3/5, potažmo 2/4, pak zde soud nevidí překročení limitu.

Pro právní posouzení věci soudem byla relevantní tato **právní úprava a judikatura**:

Podle ust. § 12 odst. 1 aut. zák. má autor právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem.

Podle ust. § 18 odst. 1 aut. zák. se sdělováním díla veřejnosti rozumí zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově.

Podle ust. § 23 aut. zák. provozováním rozhlasového či televizního vysílání díla se rozumí zpřístupňování díla vysílaného rozhlasem či televizí pomocí přístroje technicky způsobilého k příjmu rozhlasového či televizního vysílání. Za zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání ubytovaným v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním, jsou-li tyto přístroje umístěny v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami, přísluší autorům odměna, která v úhrnu za všechny kolektivní správce nesmí přesáhnout 50 % výše poplatku za jeden přístroj stanovenou zvláštním zákonem. Za provozování rozhlasového a televizního vysílání se podle § 18 odst. 3 nepovažuje zpřístupňování díla pacientům při poskytování zdravotních služeb ve zdravotnických zařízeních.

Podle ust. § 451 odst. 1 obč. zák. platí, že kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Podle ust. § 40 odst. 4 aut. zák. právo na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Podle ust. § 100 odst. 1 písm. písm. i) aut. zák. se kolektivní správce domáhá vlastním jménem na účet zastupovaných nositelů práv nároku na vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva.

Podle ustanovení § 100a odst. 1 aut. zák. ve znění účinném v rozhodném období kolektivní správce, popřípadě jím zastoupený nositel práv, nemůže uplatňovat zdržovací nárok [§ 40 odst. 1 písm. b)], ani nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštní úpravy tohoto zákona (§ 40 odst. 4) z neoprávněného zásahu do kolektivně spravovaného práva nebo ohrožení takového práva, pokud uživatel nebo osoba oprávněná hájit zájmy v ní sdružených uživatelů řádně a bez zbytečných průtahů vede s příslušným kolektivním správcem v souvislosti s takovým zásahem či ohrožením práva jednání směřující k uzavření smlouvy vyžadované tímto zákonem, nebo pokud souhlasí v této souvislosti s využitím zprostředkovatele podle tohoto zákona (§ 102).

Podle ustanovení § 100a odst. 2 aut. zák. ustanovením odstavce 1 není dotčen nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši obvyklé odměny podle zvláštních právních předpisů.

Podle ustanovení § 101 odst. 11 autorského zákona ve znění účinném v rozhodném období v případě, kdy uživatel předmětů ochrany uzavírá smlouvy, jejichž předmětem je poskytnutí oprávnění k výkonu práva užití předměty ochrany, k nimž takové právo kolektivně spravují více než dva kolektivní správci, je takový uživatel oprávněn požadovat, aby tito kolektivní správci pověřili uzavřením jediné smlouvy společného zástupce podle § 97 odst. 5. Toto ustanovení se použije obdobně i v případě uzavírání kolektivních smluv podle odstavce 4. Pro pověření společného zástupce kolektivních správců podle tohoto ustanovení platí, že se tím sleduje účelný výkon kolektivní správy.

Podle nauky (Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 830) rovněž v případě, že uživatel předmětů ochrany je připraven jednat o uzavření licenční smlouvy, nicméně kolektivní správci si neurčili společného zástupce, mohou být splněny podmínky pro uplatnění liberace z autorskoprávní odpovědnosti ve smyslu § 100a.

Podle ustanovení § 512 odst. 1 obč. zák. má-li dlužník splnit dluh více věřitelům a jde-li o plnění dělitelné, může každý věřitel požadovat jen svůj díl; není-li jiné dohody, je dlužník oprávněn plnit každému z věřitelů stejný díl.

Podle ust. § 559 odst. 2 obč. zák. musí být dluh zaplacen řádně a včas.

Podle ust. § 517 odst. 1 a 2 obč. zák. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroků z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.

Podle ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb., výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů.

Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2011, č.j. 1Co 366/2010-30 je pro výpočet obvyklé odměny rozhodná výše obvyklé odměny vč. DPH.

Ve vztahu k významu obsazenosti hotelového pokoje pro výši bezdůvodného obohacení se zdejší soud v posledním období již opakovaně podrobně vyjádřil, a to např. v rozhodnutích sp. zn. 34C 87/2011, 66C 27/2012 a 66C 106/2012, kdy proti druhému se žalobce neodvolal a zbývající dvě Vrchní soud v Praze jako soud odvolací jako věcně správná potvrdil, konkrétně se jednalo o rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 3. 2013, č.j. 3Co 57/2012 a ze dne 18. 2. 2014, č.j. 3Co 22/2013-138. Z této ustálené judikatury jednoznačně vyplývá, že podmínka potenciality užití je dána jen tehdy, je-li v hotelovém pokoji host ubytován, rozhodné pak již není, zda možnosti sledovat televizní vysílání/poslouchat rozhlasové vysílání využije. Dokud a pokud není host ubytován, nemůže docházet k užití provozováním rozhlasového či televizního vysílání na hotelovém pokoji, tedy ani k užití neoprávněnému, ve vztahu k neobsazenému pokoji tak nevzniká bezdůvodné obohacení.

Skutečnost, že k užití může docházet pouze ve vztahu k ubytovaným hostům, vyplývá i z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. C-306/05, který představuje v rámci EU zásadní rozhodnutí k otázce, zda zpřístupňování vysílání hotelovým hostům prostřednictvím televizorů umístěných na hotelovém pokoji je užitím (sdělováním veřejnosti), přestože má soukromou povahu, a to s kladným závěrem, že je užitím, konkrétně sdělováním

děl veřejnosti. V bodech 46 a 47 pak Soudní dvůr EU uvádí: Ačkoliv však pouhé poskytnutí fyzického zařízení, obvykle zahrnujícího mimo hotelové zařízení i podniky specializované na prodej nebo pronájem televizních přijímačů, nepředstavuje jako takové sdělování ve smyslu směrnice 2001/29, nemění to nic na tom, že toto zařízení může učinit technicky možným přístup veřejnosti k dílům vysílaným rozhlasem či televizí. Proto, poskytuje-li hotelové zařízení prostřednictvím takto umístěných televizních přijímačů signál svým klientům ubytovaným v pokojích tohoto zařízení, jedná se o sdělování veřejnosti, aniž by bylo nutné se zabývat tím, jaká technika přenosu signálu je užívána.

Na těchto závěrech nemění nic ani novější rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 18. 3. 2010 ve věci C-136/09. Soudní dvůr EU ve věci C-136/09 nerozhodoval rozsudkem, ale pouze usnesením podle článku 104 odst. 3 jednacího řádu. Soudní dvůr EU, jak vyplývá z bodu 30. a 31. ve spojení s bodem 25. usnesení ve věci C-136/09, dovedl, že se ve věci C-136/09 jedná o předběžnou otázku, kdy odpověď na ni lze dovést z jeho dosavadní judikatury, jmenovitě právě z rozsudku ve věci C-305/06 SGAE, neboť i zde jde o posouzení otázky veřejnosti, resp. tzv. otázky nové veřejnosti a o výklad směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, konkrétně jejího 27. bodu odůvodnění (transponováno do ustanovení § 18 odst. 2 autorského zákona). Z postupu Soudního dvora EU ve věci C-136/09 podle článku 104 odst. 3 jednacího řádu tak jednoznačně vyplývá, že usnesení ve věci C-136/09 je plně kontinuální s dosavadní judikaturou a jeho závěry se z dosavadní judikatury dovozují. Nelze tak ani z tohoto rozhodnutí dovést, že obsazenost je irelevantní, navíc i usnesení ve věci C-136/09 hodnotí jako novou veřejnost klientelu hotelu, tedy ubytované (srov. bod 38 usnesení).

Shodně význam ubytování vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 30Cdo 2277/2007, podle kterého ke zpřístupnění díla vysílaného rozhlasem nebo televizí nedochází samotným umístěním technicky způsobilého přístroje do prostor určených k poskytování určitých služeb, jeho připojením k elektrické síti apod. Poskytování signálu hotelovým zařízením prostřednictvím televizních přijímačů klientům ubytovaným v pokojích představuje, nezávisle na užívané technice přenosu signálu, sdělování. Zpřístupněním díla vysílaného rozhlasem nebo televizí je tedy poskytnutí signálu televizního či rozhlasového vysílání, čímž je umožněn přístup veřejnosti k dílu. Je přitom nerozhodné, zda tak sekundární uživatel činí v souvislosti s poskytováním určitých služeb nebo bez tohoto kontextu; podstatná je skutečnost, že dílo je zpřístupňováno třetím osobám pro jejich osobní potřebu, nikoli pro osobní potřebu toho, kdo dílo zpřístupňuje.

Výše uvedená skutková zjištění, právní úprava, judikatura a nauka pak soud vedly k **závěru**, že žaloba je důvodná pouze částečně, výpočet výše oprávněného nároku je proveden dále v tabulkovém uspořádání. Tyto výpočty jsou odrazem těchto závěrů:

1. S výjimkou hotelu Grand v období od listopadu 2011 do listopadu 2012 v rozsahu všech 28 TV, hotelu Monastery Garden v období od ledna 2013 do března 2013 v rozsahu 1 TV, hotelu Aida v období od ledna 2013 do března 2013 v rozsahu 2 TV, hotelu U Červeného lva v období od ledna 2011 do března 2013 v rozsahu 3 TV a hotelu Biskupský dům v období od července 2012 do prosince 2012 v rozsahu 16 TV a v období od ledna 2013 do března 2013 v rozsahu 19 TV došlo ze strany žalovaného k neoprávněnému užití repertoáru zastupovaného žalobcem.
2. Ve vztahu k roku 2010 soud dospěl k závěru, že zde je důvodný požadavek žalobce na vydání bezdůvodného obohacení ve výši sankčního dvojnásobku dle ustanovení § 40

odst. 4 aut. zák., neboť zde nejsou dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 100a aut. zákona, popř. jiné výjimky, žalovaný k pověření společného zástupce vyzval žalobce a ostatní dotčené kolektivní správce až zkraje roku 2011, v té době již bezdůvodné obohacení z neoprávněného užití v roce 2010 na straně žalovaného vzniklo, a to ve standardní výši dle ustanovení § 40 odst. 4 autorského zákona.

3. Ve vztahu k zbylému žalovanému období od ledna 2011 do března 2013 pak soud dospěl k závěru, že sice k neoprávněnému užití v zjištěném rozsahu došlo, avšak žalobce zkraje ledna 2011 využil právo mu dané ustanovením § 101 odst. 11 aut. zák. a kolektivní správci společného zástupce v souladu s citovaným ustanovením nepověřili, proto bezdůvodné obohacení vzniklo žalovanému jen ve výši nesankčního jednonásobku autorské odměny (§ 100a odst. 1, 2 autorského zákona).

Jak ve vztahu k provozování rozhlasového vysílání, tak ve vztahu k provozování televizního vysílání spravují předmětné právo více než dva kolektivní správci (rozhodující znění ustanovení § 101 odst. 11 aut. zák. do 30. 6. 2013), přičemž pověření jednoho kolektivního správce jiným neznamena nový pohled na podmínky ustanovení § 101 odst. 11 aut. zákona, počet správců se nesnižuje. V rozhodném období ve vztahu k provozování rozhlasového vysílání působili čtyři kolektivní správci a ve vztahu k provozování televizního vysílání pak kolektivních správců pět, případné pověření podle ustanovení § 97 odst. 5 písm. b) autorského zákona tento počet nesnižuje.

Pokud pak až v průběhu roku 2012 (!) žalobce za sebe a za DILIA a OOA-S pověřil ve vztahu k období 2010 a 2011 (!) Intergram, rozhodně to nemá za následek to, že by zde bylo možno najednou aplikovat na výši bezdůvodného obohacení ustanovení § 40 odst. 4 aut. zákona o sankčním dvojnásobku. Licenční smlouva k již uplynulé době je sice ze strany kolektivních správců běžná praxe, avšak podle obsahu se zjevně jedná o narovnání stran předchozích neoprávněných užití a tedy nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Ustanovení § 101 odst. 11 autorského zákona v rozhodném znění se týká poskytnutí oprávnění k (budoucímu) užití. Je třeba připomenout, že pokud k užití bez oprávnění (licence) již došlo, ze zákona vzniká nositeli práv nárok na bezdůvodné obohacení, a to zásadně ve výši sankčního dvojnásobku dle § 40 odst. 4 aut. zák., pokud jsou zde však splněny podmínky ustanovení § 100a autorského zákona, popř. v jiných výjimečných případech, pak jen ve výši jednonásobku (§ 100a odst. 2 aut. zák.), to je případ posuzované věci v období od ledna 2011.

4. Za obvyklou odměnu rozhodnou pro výši bezdůvodného obohacení je pro období v letech 2011 až 2013 nutno považovat tzv. sníženou sazebníkovou sazbu (pro rok 2010 rozlišení na základní a sníženou sazbu u provozování vysílání na hotelových pokojích sazebník neupravoval). Tzv. snížená sazba je totiž sazbou při řádném (obvyklém) chodu věcí, kdy uživatel řádně v souladu s autorským zákonem žádá kolektivního správce o licenci před zahájením užití a není ani jinak v prodlení s plněním svých povinností, resp. dokonce žalobce připouští tzv. sníženou sazbu i v případech, kdy bezsmluvní (roz. neoprávněné) užití bylo čerstvě zahájeno; naopak tzv. základní sazba je koncipována žalobcem zjevně jako sazba sankční v situaci, kdy uživatel porušuje své povinnosti vyplývající vůči žalobci ze zákona či ze smlouvy. Výši obvyklé odměny pro účely bezdůvodného obohacení nelze odvíjet od tzv. základní sazby, jež je sama o sobě sankční při neřádném/neobvyklém chodu věcí, nýbrž je třeba vycházet ze sazby, kterou žalobce zavádějícím způsobem označuje jako sníženou. Postup žalobce při aplikaci základní sazby pro účely bezdůvodného obohacení je nejen nesprávný, ale podle soudu je právě i odrazem jeho postavení na trhu, lze hovořit i o zneužití dominantního postavení, kdy nelze pominout i právě

zavádějící terminologii označení sazeb. I zde se ukazuje potřeba nové účinnější, zejména preventivní kontroly/dohledu nad výkonem kolektivní správy.

5. Pro výši bezdůvodného obohacení je významná obsazenost hotelového pokoje, dokud a pokud není host ubytován, nedochází k užití, tedy ani k neoprávněnému užití, se kterým by byl spojen nárok na bezdůvodné obohacení.
6. Pokud žalobce argumentoval, že v situaci, kdy ustanovení věty druhé § 23 autorského zákona bude vykládáno tak, že limit je pro všechny kolektivní správce, nikoli jen pro kolektivní správce spravující práva autorů, je třeba hledět na předmětné ustanovení jako neústavní, pak soud konstatuje, že kolektivní správci v souhrnu sice padesátiprocentní limit překračují, avšak žalobce s DILIA a OOA-S, potažmo žalobce s DILIA stanoví odměnu ve výši poměrné části limitu, proto zde porušení limitů dle ustanovení § 23 věta druhá autorského zákona nebylo zjištěno. V předmětné věci soud pro účely výše bezdůvodného obohacení neaplikuje tzv. základní sazbu, pokud v tom kterém případě smlouvy by byla aplikována, pak by bylo třeba zkoumat skutečný obsah smlouvy, tedy zejména to, zda skutečně jde o licenční odměnu, nebo již svou povahu narovnání vztahů z neoprávněného užití a tak i aplikaci ustanovení § 40 odst. 4 autorského zákona. Typicky v situaci uzavření „licenční smlouvy“ v průběhu či dokonce po skončení licenčního období, kde ve skutečnosti nejde (jen) o licenční odměnu, ale (i) o bezdůvodné obohacení, pro které platí – až na výjimky – zásada sankčního dvojnásobku. V tomto zorném úhlu by pak muselo být posuzováno případné (ne)překročení limitu, toto ale není předmětem posuzované věci. Pokud tedy jde o otázku ústavnosti rozhodného ustanovení, kdy žalobce podáním sepsaným dne 12. 12. 2013 (č.l. 202-208) dal soudu podnět pro postup podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř., pak soud takto nepostupoval, neboť nedospěl k závěru, že by i případná neústavnost ustanovení závěry zdejšího soudu změnila, když soud má za to, že obvyklá výše odměny, od které soud odvíjí výši přiznaného bezdůvodného obohacení v této věci limit, resp. jeho poměrnou část, nepřekračuje, a navíc, i pokud by překračovala, pak soud k závěru, že příslušné ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem, nedospěl. V situaci, kdy kolektivní správa je vystavena na bázi i Soudním dvorem Evropské unie posvěceného zákonného monopolu [§ 98 odst. 6 písm. c) autorského zákona, k tomu srov. i nedávné rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-351/12], je zcela relevantní a ústavně konformní, pokud zákon vyvažuje rizika zneužití dominantního postavení regulací, včetně pravidel pro výši odměn, koneckonců autorský zákon tak činí i na jiných místech a např. odměna podle ustanovení § 24 autorského zákona má i evropský základ. Zmíněné rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-351/12 sice zákonný monopol hodnotí jako souladný s evropským právem, avšak současně poukazuje i na zákaz zneužití dominantního postavení, jež se může projevat i ve výši odměn. Při hodnocení ústavnosti je vhodné poukázat i na ustanovení § 95 odst. 1 autorského zákona, které vymezuje účel kolektivní správy jako kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti, tzn. kolektivní správa není jednostranným nástrojem nositelů práv, ale je třeba na ni nahlížet i jako na službu uživatelům. Zákonná limitace odměny je dle soudu jednoznačně proporční opatření k zákonnému monopolu v oblasti kolektivní správy. Pokud pak žalobce argumentoval neústavností i s ohledem na svévoli zákonodárce stran konkrétní výše, pak návrhatele změny odůvodnil, proč volí konkrétní částku, z údajů o výši odměn v některých jiných evropských státech (*srov. přílohová obálka k č.l. 361*) podle soudu nevyplývá závěr, že by konkrétní limit byl neústavní, naopak de lege ferenda lze poukázat na některé zahraniční modely stanovování výše odměn aplikovaných v kolektivní správě ve složitém a

transparentním vyjednáváním za účasti uživatelské veřejnosti, nikoli tedy autoritativně subjektem s monopolním postavením. Současně je třeba připomenout stran výše (či „níže“) odměny i v kontextu s ustanovením § 106 odst. 6 autorského zákona, že se zde řeší otázka provozování vysílání v hotelovém pokoji, tedy ve vztahu k vždy jen jednotkám osob (byť fluktuujících). Opakované zásahy zákonodárce do ustanovení § 23 autorského zákona zjevně svědčí o potřebě vhodnějšího nastavení fungování kolektivní správy, která bude na jedné straně ctít potřebu a prospěšnost monopolu a chráněná práva, na straně druhé pak ale zakotví i účinné preventivní, ale i sankční mechanismy proti zneužití monopolu (dominantního postavení).

Dále uvedené výpočty vycházejí z těchto „vzorců“:

Rok 2010:

POČET TV x POČET MĚSÍCŮ x OBVYKLÁ ODMĚNA DLE SAZEBNÍKU ŽALOBCE x KOEFICIENT SAZBY DPH x OBSAZENOST x PODÍL BEZ OOA-S x SANKČNÍ DVOJNÁSOBEK

Rok 2011:

POČET TV x POČET MĚSÍCŮ x OBVYKLÁ ODMĚNA DLE SAZEBNÍKU ŽALOBCE (tj. tzv. snížená sazba) x KOEFICIENT SAZBY DPH x OBSAZENOST x PODÍL BEZ OOA-S

Roky 2012 a 2013:

POČET TV x POČET MĚSÍCŮ x [(OBVYKLÁ ODMĚNA DLE SAZEBNÍKU ŽALOBCE (tj. tzv. snížená sazba) V ROZSAHU PRO PROVOZOVÁNÍ TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ x PODÍL BEZ OOA-S) + OBVYKLÁ ODMĚNA DLE SAZEBNÍKU ŽALOBCE (tj. tzv. snížená sazba) V ROZSAHU PRO PROVOZOVÁNÍ ROZHLASOVÉHO VYSÍLÁNÍ] x KOEFICIENT SAZBY DPH x OBSAZENOST

Waldstein	IV. – XII. 2010 36x9x33,41x1,2x0,594x0,824 5x2= 12726,59	2011 36x12x26,73x1,2x0,651x0,8 245= 7437,65
Denisa	43x9x33,41x1,2 x0,533x0,8245x2= 13636,93	43x12x26,73x1,2x0,586x0,8 245= 7996,84
Mucha	39x9x33,41x1,2 x0,572x0,8245x2= 13273,38	39x12x26,73x1,2x0,633x0,8 245= 7834,66
Grand	do 31. 10. 2010 (7 měsíců) 28x7x33,41x1,2 x0,8245x0,5x2= 6478,95	---
Bílý lev	23x9x33,41x1,2 x0,612x0,8245x2= 8375,30	23x12x26,73x1,2x0,65x0,82 45= 4744,53
Seifert	30x9x33,41x1,2 x0,545x0,8245x2= 9728,34	30x12x26,73x1,2x0,647x0,8 245= 6159,96

Monastery Garden	12x9x33,41x1,2x0,465x0,824 5x2= 3320,13	12x12x26,73x1,20x0,527x0,8245= 2006,98
Aida	47x9x33,41x1,2x0,495x0,824 5x2= 13842,80	47x12x26,73x1,2x0,551x0,8245= 8218,67
Clemantin	9x9x33,41x1,2 x0,568x0,8245x2= 3041,67	9x12x26,73x1,2x0,579x0,8245= 1653,76
U Tří čápů	---	20x12x26,73x1,2x0,545x0,8245= 3459,22
U Červeného lva	---	8x12x26,73x1,2x0,54x0,8245= 1370,99
Zlatá hvězda	---	26x12x26,73x1,2x0,578x0,8245= 4769,29
Biskupský dům	---	42x12x26,73x1,2x0,536x0,8245= 7144,41
Taurus	---	od 1. 11. 2011 (2 měsíce) 57x2x26,73x1,2x0,485x0,8245= 1462,24
Teatrino	---	od 1. 12. 2011 (1 měsíc) 73x1x26,73x1,2x0,304x0,8245= 586,90
Waldstein	2012 36x12x[(30,74x0,8245)+10,35]x 1,2x0,679= 12564,46	I. – III. 2013 36x3x[(33,75x0,8245)+11,25]x 1,21x0,559= 2854,57
Denisa	43x12x[(30,74x0,8245)+10,35]x 1,2x0,611= 13504,58	43x3x[(33,75x0,8245)+11,25]x 1,21x0,537= 3275,44
Mucha	39x12x[(30,74x0,8245)+10,35]x 1,2x0,68= 13631,54	39x3x[(33,75x0,8245)+11,25]x 1,21x0,572= 3164,37
Grand Bílý lev	---	---
Seifert	23x12x[(30,74x0,8245)+10,35]x 1,2x0,679= 8027,29	23x3x[(33,75x0,8245)+11,25]x 1,21x0,654= 2133,69
Monastery Garden	30x12x[(30,74x0,8245)+10,35]x 1,2x0,689= 10624,58	30x3x[(33,75x0,8245)+11,25]x 1,21x0,617= 2625,63
	12x12x[(30,74x0,8245)+10,35]x 1,2x0,529= 3262,93	12x3x[(33,75x0,8245)+11,25]x 1,21x0,489= 832,37

Aida	47x12x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,607= 14664,19	47x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,542= 3613,46
Clemantin	9x12x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,598= 2766,40	9 x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,542= 691,94
U Tří čápů	20x12x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,568= 5839,15	20x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,511= 1449,70
U Červeného Iva	8x12x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,537= 2208,19	8 x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,42= 476,61
Zlatá hvězda	26x12x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,586= 7831,45	26x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,511= 1884,61
Biskupský dům	do 30. 6. 2012 (6 měsíců) 42x6x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,581= 6271,43 od 1. 7. 2012 (56 měsíců) 26x x6x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,581= 3.882,32	26x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,647= 2386,18
Taurus	57x12x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,621= 18194,41	57x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,591= 4778,47
Teatrino	73x12x[(30,74x0,8245)+10,35]]x 1,2x0,558= 20937,68	73x3x[(33,75x0,8245)+11,25]]x 1,21x0,584= 6047,31

Tj.:

	rok 2010	rok 2011	rok 2012	rok 2013
Waldstein	12726,59	7437,65	12564,46	2854,57
Denisa	13636,93	7996,84	13504,58	3275,44
Mucha	13273,38	7834,66	13631,54	3164,37
Grand	6478,95	0	0	0
Bílý lev	8375,3	4744,53	8027,29	2133,69
Seifert	9728,34	6159,96	10624,58	2625,63
Monastery	3320,13	2006,98	3262,93	832,37
Aida	13842,8	8218,67	14664,19	3613,46
Clementin	3041,67	1653,76	2766,4	691,94
U tři čápů	0	3459,22	5839,15	1449,7
U Č. Iva	0	1370,99	2208,19	476,61
Zl.hvězda	0	4769,29	7831,45	1884,61
Bisk.dům	0	7144,41	10153,75	2386,18
Taurus	0	1462,24	18194,41	4778,47
Teatrino	0	586,9	20937,68	6047,31

součet	84424,09	64846,10	144210,6	36214,35

Celkem: 84.424,09+64846,10+ 144.210,60+36.214,35 = 329.695,14 Kč.

Soud tak žalobě vyhověl celkem v rozsahu jistiny ve výši 329.695,14 Kč, z toho v rozsahu částky ve výši 84.424,09 Kč ve vztahu neoprávněnému užití v roce 2010, a to postupem podle ustanovení § 451 obč. zák. ve spojení s ustanovením § 40 odst. 4 autorského zákona a ve zbývajícím rozsahu ve vztahu k neoprávněnému užití od ledna 2011 do března 2013 pak postupem podle ustanovení § 451 obč. zák. ve spojení s ustanovením § 100a odst. 1 a 2 autorského zákona.

V odstavci I. výroku tohoto rozsudku je v důsledku zjevné nesprávnosti spočívající v nepřičtení položek 3882,32 a 2386,18 (vyznačeno na str. 17 rozsudku kurzivou) uvedena částka 323.426,64 Kč, **správně má být 329.695,14 Kč**, oprava je řešena opravným usnesením.

Příslušenství (zákonný úrok z prodlení) soud žalobci přiznal postupem podle ust. § 517 odst. 1 a 2 obč. zák. a ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb.

Ve zbývajícím rozsahu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V odstavci II. výroku tohoto rozsudku je v důsledku zjevné nesprávnosti uvedena částka 1.121.333,36 Kč, **správně má být 1.115.064,86 Kč**, oprava je řešena opravným usnesením.

O **náhradě nákladů řízení** soud rozhodl odstavcem III. výroku postupem podle ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř., kdy žalobce měl úspěch v rozsahu 22,82 % a žalovaný v rozsahu 77,18 %, proto má podle citovaného ustanovení právo na náhradu 54,36 % účelně vynaložených nákladů. Ve vyhlášeném znění soud vycházel z chybně přiznaných a zamítnutých částek, proto uvedl, že žalovanému náleží 55,72 % účelně vynaložených nákladů, čemuž odpovídá částka uvedená ve výroku tohoto rozsudku; oprava vycházející ze **správných 54,36 %** je provedena opravným usnesením.

Účelně vynaložené náklady žalovaného se sestávají z odměny za zastupování advokátem za 9 úkonů právní služby v sazbě 14.100,- Kč/úkon podle ustanovení § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a z paušální náhrady výdajů za 9 úkonů ve výši 300,- Kč/úkon podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Zástupce žalovaného je plátcem DPH, proto se připočítává DPH v aktuální sazbě 21 %.

Úkony zástupce žalovaného, ve vztahu ke kterým soud přiznal náhradu nákladů, jsou: 1) převzetí věci, 2) blanketní odpor a vyjádření k žalobě (podle soudu nelze považovat pro účely náhrady nákladů řízení za samostatné úkony, odpor je účelně vynaloženým nákladem jen ve spojení s vyjádřením), 3) až 4) účast na jednání dne 10. 9. 2013 v délce 3:55 hodin, 5) vyjádření žalovaného ze dne 8. a 25. 11. 2013, 6) až 7) účast na jednání dne 17. 12. 2013 v délce 3:51 hodin, 8) účast na jednání dne 25. 3. 2014, 9) účast na jednání dne 29. 4. 2014. Za doplnění vyjádření ze dne 16. 1. 2014 a 14. 4. 2014 žalovanému náhrada nákladů nepřísluší, neb žalovaný mohl (a měl) předmětné uvést ve vyjádření k žalobě, pokud tak činil dodatečně, nejde o účelně vynaložený náklad pro účely náhrady nákladů řízení.

Celkem tak účelně vynaložené náklady činí 156.816,- Kč [9x(14.100+300)x1,21] a poměrná část 54,36 % pak **85.245,18 Kč** (nesprávných 55,22 % pak 86.593,80 Kč).

O lhůtě k plnění ve vztahu k věci samé i k náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., když neshledal podmínky pro její prodloužení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného do patnácti dnů ode dne jeho doručení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 29. dubna 2014

JUDr. Veronika Křesťanová, Dr. v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Štěpánka Orlovská